

پیروز باد اعتراضات و اعتصابات پرستاران!

در یک ماه گذشته روزی نبوده است که شاهد اعتراضات و اعتصابات پرستاران در شهرهای مختلف کشور نباشیم. به واقع در این فاصله و در شرایطی که جامعه ایران هر روز با اعتراضات و اعتصابات افشار و طبقات مختلف از کارگران گرفته تا معلمان و بازنشستگان و ... مواجه است، اعتصابات پرستاران یکی از برجسته‌ترین اعتراضات جاری در کشور بوده است که همچنان ادامه دارد. دلیل این امر استثمار وحشیانه نیروی کار توسط سرمایه‌داران زالوصفت از یک طرف و چپاول دسترنج کارگران و زحمتکشان توسط رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی از طرف دیگر است که فقر و فلاکت را به مشخصه زندگی اکثریت مردم ایران تبدیل کرده و زندگی آنها را سیاه نموده است.

در چنین شرایطی پرستاران کشور نیز تحت فشارهای وحشیانه‌ای قرار دارند. از جمله این که آنها به نام اضافه‌کاری عملاً دو شیفت کار می‌کنند اما تقریباً همان حقوق همیشگی را می‌گیرند. در واقع پرستاران مجبور شده‌اند یک شیفت مجانی برای کارفرماهایشان جان بکنند. به همین دلیل هم هست که خواست لغو اضافه‌کاری اجباری در راس مطالبات پرستان قرار دارد و این امر در شعارهایی که پرستاران در تجمعات اعتراضی خود سر می‌دهند، منعکس است.

شعار "اضافه‌کار ۲۰ تومن، نمی‌خواهیم نمی‌خواهیم!"، یکی از شعارهای همگانی پرستاران تحت ستم ایران می‌باشد که بیانگر آن است که چگونه نظام حاکم شیره جان پرستاران را می‌کشد. همچنین شعار "وعده وعید کافیه، سفره ما خالیه!" نیز نشان می‌دهد که حقوق‌های پرداختی موجود که با تاخیر هم پرداخت می‌شود به هیچ‌وجه معیشت این قشر زحمتکش را تامین نمی‌کند.

اعتراضات پرستاران تقریباً از اواسط مرداد ماه در برخی از شهرها شروع و خیلی زود حالت سراسری به خود گرفت، تا آنجا که در اواخر مردادماه (۲۹ مرداد) پرستاران بیش از پنجاه بیمارستان در شهرهای مختلف کشور دست به اعتصاب زدند. پرستاران اعتصابی خواستار "حل مشکل اضافه‌کاری و عدم تحمیل اضافه‌کار اجباری، تغییر شرایط سخت کاری و شیفت‌های طولانی، اجرای صحیح قانون تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری، رفع تبعیض در پرداخت کارانه، اجرای کامل قانون ارتقاء بهره‌وری، بر طرف کردن کمبود نیروی انسانی در بیمارستان‌ها و مراکز درمانی" هستند.

پرستاران می‌گویند در شرایطی که خط فقر حتی به گفته خود مسئولین رژیم ۳۰ میلیون تومان در ماه می‌باشد ما چطور می‌توانیم با حقوق ماهی ۱۲ تا ۱۵ میلیون تومان زندگی خود را تامین نماییم؟ همچنین آنها مخالف سرشکن کردن کار دو پرستار بر سر یک پرستار می‌باشند، تاکتیکی که در بیمارستان‌ها به کار برده می‌شود و در خدمت پر کردن جیب کارفرمایان و سود رسانی به رژیم درمانده حاکم صورت می‌گیرد که برای حفظ بقای خود مجبور به خرج میلیاردها دلار در لبنان و عراق و غزه و یمن در راستای خط جنگ‌افروزی امپریالیست‌ها می‌باشد. واقعیت این است که جمهوری اسلامی جهت جبران بودجه‌های دزدیده شده توسط خود دست‌اندرکاران رژیم و میلیاردها دلاری که در جهت اجرای سیاست امپریالیست‌ها در خاورمیانه و در نقاط دیگر صرف تقویت گروه‌های اسلام‌گرا می‌کند، هر روز با شدت بیشتری دسترنج کارگران و زحمتکشان را چپاول می‌کند. از این روست که این رژیم هر روز بیشتر از روز پیش خود را با خشم و نفرت مردم و اعتراضات و مبارزات آنان مواجه می‌بیند.

نگاهی به خواست‌های مطرح شده توسط پرستاران معترض به وضوح نشان می‌دهد که پرستاران تا چه حد تحت فشار کارفرمایان قرار دارند و اضافه‌کاری اجباری و دستمزد ناکافی چگونه زندگی و معیشت آنها را به خطر انداخته است. ظاهراً در یک سیستم کارآمد وزارت بهداشت باید گامی جدی در جهت برآورده کردن

مطالبات معترضین بردارد. اما در مقابل خواسته‌های بر حق پرستاران، جمهوری اسلامی هیچ پاسخی جز سرکوب اعتراضات آنان ندارد. به همین دلیل شاهد بودیم که جمهوری اسلامی جدا از تهدید و ارعاب و بازداشت معترضین و پرتاب گاز اشک‌آور به تجمع پرستاران، با بی‌شرمی تمام مبادرت به سازمان دادن نیروهای جایگزین یعنی اعتصاب‌شکنان از بیمارستان‌های ارتش نموده و حتی با توسل به زور، دانشجویان پرستاری را مجبور به کار به جای پرستاران اعتصاب‌کننده کرده است. به یاد آوریم که این ترفند و اقدامات سرکوبگرانه از طرف رژیم صورت می‌گیرد که خدمت‌گزار سرمایه‌داران داخلی و خارجی است و درست به همین منظور نیز امپریالیست‌ها در کنفرانس گوادلوپ رای به روی کار آمدن آن داده‌اند.

برخی از پرستاران در جریان اعتراضات‌شان بارها به حق به این واقعیت اشاره کرده‌اند که همگان دیدند که در شرایط اپیدمی کرونا پرستاران بسیاری به دلیل شغلشان جان باختند. این واقعیت خود بیانگر آن است که کار پرستاری در زمره شغل‌های پر خطر قرار دارد. اما کارفرماها و حامی اصلی‌شان جمهوری اسلامی حاضر نیستند این واقعیت را پذیرفته و حقوق پرستاران را بر این اساس پرداخت کنند.

پایین بودن حقوق پرستاران در شرایطی که نیاز کشور به ۶۰۰ هزار پرستار می‌باشد مانعی جدی برای جذب نیروهای جدید می‌باشد. هم‌اکنون تنها ۲۳۰ هزار پرستار در بیمارستان‌ها کار می‌کنند. تازه هر روز تعدادی از پرستاران از کار خود دست کشیده و به دنبال سامان دادن به زندگی پر محنت خود در جستجوی کاری هستند که کمتر باعث سیاهی روزگارشان گردد.

به رغم فشارهای نیروهای امنیتی و بازداشت تعدادی از پرستاران معترض، چه به دلیل طاقت‌فرسا بودن شرایط کار پرستاران و چه به دلیل بالا بودن آگاهی و روحیه مبارزاتی در آنان، اعتراضات پرستاران مبارز تداوم یافته است و این اعتراضات هر روز بیمارستان‌های شهرهای بیشتری را در بر می‌گیرد. کما این که اعتراضات پرستاران هنوز هم در تعدادی از شهرها ادامه دارد. از جمله در روز شنبه، سوم شهریورماه ۱۴۰۳، جمعی از پرستاران و نیروهای فوریت پزشکی در اصفهان، خرم‌آباد و بابل دست از کار کشیدند و شمار زیادی از پرسنل ۱۱۵ اورژانس اصفهان نیز در همین روز، در اعتراض به ظلم و ستم دولت بر کادر درمان به اعتصابات پرستاران پیوستند. همچنین روز سه‌شنبه، ششم شهریورماه ۱۴۰۳، پرستاران هرمزگان و بوشهر در اعتراض به وضع بد شغلی و معیشتی دست از کار کشیدند و پرستاران ۱۱۵ بوشهر نیز در کنار سایر گروه‌های پرستاری به تجمعات اعتراض پیوستند.

این واقعیات نشان داد که پرستاران مبارز خواهان تداوم مبارزاتشان تا دستیابی به خواسته‌هایشان می‌باشند و اعتصاب و تجمعات اعتراضی آنها به رغم سرکوب‌های دیکتاتوری حاکم ادامه خواهد داشت. هر چند دیکتاتوری حاکم زبانی جز زبان زور نمی‌شناسد و در فکر فرصتی است تا صفوف پرستاران معترض را در هم بشکند ولی اتحاد و همبستگی پرستاران معترض در نقاط مختلف کشور و پیوند این اعتراضات با مبارزات اقشار و طبقات دیگر، بستری است که رژیم را در مخمصه قرار خواهد داد. جای تردید نیست که رهایی واقعی پرستاران از شرایط ناهنجاری که با آن مواجه‌اند همچون رهایی دیگر توده‌های تحت ستم ایران در گرو سرنگونی جمهوری اسلامی و نابودی سیستم سرمایه‌داری در ایران می‌باشد؛ و مبارزات بر حق پرستاران و مقاومت ستایش‌برانگیز آنان تسهیل‌کننده این امر و قدمی در این هدف سترگ می‌باشد.